

Citation:

F.W. Conrad, Levensbericht L.J.A. van der Kun, in:
Jaarboek, 1864, Amsterdam, pp. 91-103

LEVENSBERIGT
VAN
L. J. A. VAN DER KUN.

DOOR
F. W. CONRAD,
Lid der Natuurkundige Afdeeling *).

Moeijelijk was de taak mij door het Bestuur dezer Akademie opgedragen. Ik zag er om vele redenen tegen op, den merkwaardigen man te schetsen, wiens onverdroten ijver in het vak waardoor ons vaderland, in den letterlijken zin des woords, het hoofd boven water moet houden, zoo uitnemend uitblonk; wiens werkkring veelmaal met den mijnen in gedurige aanraking was; dien ik zoovele jaren als vriend mogt hoogschatten, en die door den onverbiddelijken dood zoo plotseling uit zijn nuttigen werkkring, en uit het midden zijner talrijke vrienden werd weggerukt. Eene bekwame hand schetste hem reeds meesterlijk in zijne loopbaan van Ingenieur, en bragt hem eene waardige hulde toe bij het Koninklijk Instituut van Ingenieurs †).

Maar vele waren zijne verdiensten, en de Koninklijke Akademie van Wetenschappen heeft niet willen zwijgen, bij het verlies dat ook haar door zijn verscheiden getroffen heeft.

Een menschen-leeftijd heb ik hem gekend, als kundig Inge-

---

*) Voorgedragen in de Gewone Vergadering der Natuurkundige Afdeeling van 29 April 1864.

†) Levensbericht van L. J. A. VAN DER KUN, door zijn' vriend J. C. EYSEL, die aan het hoofd van de afdeeling Waterstaat bij het departement van Binnenlandsche Zaken geplaatst is geweest en in den loop van 1863 als zoodanig is afgetreden.

Dit levensbericht is gevoegd bij de notulen der vergadering van het Koninklijk Instituut van Ingenieurs, op Dingsdag 9 Februarij 1864, bladz. 142.

nieur en beoefenaar der daaraan verwante wetenschappen, als mensch en als vriend.

Als Ingenieur mag zijn naam genoemd worden bij namen, als van LULOFS, CH. BRUNINGS, mijnen hooggeschatten vader CONRAD, BLANKEN, GOUDRIAAN en anderen; hij handhaafde waardiglijk den Nederlandschen naam in het vak der waterbouwkunde.

Als mensch was zijn karakter goedhartig, gul en edelaardig in den volsten zin. Onverzettelijk in het goede, was hij, waar het op personen en vormen aankwam, zacht in de uitvoering. Als vriend was hij ten allen tijde tot alles bereid. Maar wie kent hem niet in die eigenschap. Ik en zoovelen met mij verliezen in hem een opregt en onvergetelijk vriend.

Hoe moeilijk het dan ook voor mij was, ook uit aanmerking mijner meer en meer toenemende bezigheden, ik mogt de van mij geveerde laatste vriendschapsdienst niet van mij werpen, en zulks te minder daar ik vrijheid vond, verschillende opgaven aangaande enkele data en feiten aan het bij het Koninklijk Instituut van Ingenieurs uitgegeven Levensberigt te ontleenen.

LEOPOLD JOANNES ANTONIUS VAN DER KUN werd op den 21sten September 1801 te Utrecht geboren; zijn vader GERARD CORNELIS VAN DER KUN woonde tot het laatst van 1787 te Rotterdam, en daarna te Bordeaux, waar hij in 1795 eene betrekking vervulde, hem door de toenmalige Regering der Bataafsche Republiek opgedragen. In 1798 kwam hij in het vaderland terug, en zette hij zich in 1801 te Utrecht en later te Maastricht neder.

Nadat VAN DER KUN zijne eerste opvoeding aan het Atheneum te Maastricht genoten had, werd hij bij Koninklijk besluit van 16 Januarij 1818 aangesteld tot kadet bij de artillerie- en genieschool te Delft, waar destijds de kadets voor het vak van den waterstaat werden opgeleid. Hoe hij daar reeds beloofde wat hij later geworden is, gevoelt men als men de woorden leest, door ons medelid, den tegenwoordigen Voorzitter van den Raad van Bestuur van het Koninklijk Instituut van Ingenieurs DELPRAT, in de vergadering van dat

Instituut op Dingsdag 9 Februarij 1864 uitgesproken *): De »Spreker herdenkt met een weemoedig genoegen, dat hij er »toe had medegewerkt, om den overledene de eerste opleiding »te schenken voor de wetenschappelijke vakken; brengt hulde »aan zijne vlugge bevatting, zijn helder verstand en zijne groote »vlijt, drie hoedanigheden, zoo zelden in één persoon vereenigd, »en merkt op hoe de regtmatische verwachtingen, door zulk eene »jeugd opgewekt, nog overtroffen zijn geworden door hetgeen »het leven van den man heeft te aanschouwen gegeven.”

VAN DER KUN voleindigde weldra zijne studiën aan de Militaire school, daar hij, bij ministeriële beschikking van 3 Januarij 1820, als kadet-élève van den Waterstaat het meer practische leven van den Ingenieur intrad onder den Inspecteur-Generaal J. BLANKEN Jz., den toenmaligen Nestor van den Waterstaat, onder wiens bevelen zoo menigen onzer Ingenieurs de eerste stappen hebben gedaan op het veld van de meer practische beoefening der Ingenieurskunst, waartoe bij de groote werken die toen in uitvoering kwamen, zoo ruimschoots gelegenheid was.

Steller dezès had in 1817 de Militaire school als Aspirant-Ingenieur van den Waterstaat verlaten; hij bevond zich bij de indiensttreding van VAN DER KUN mede onder de bevelen van genoemden Inspecteur-Generaal, en van toen af dagteekent onze kennismaking en naauwe betrekking, bij gemeenschappelijk streven op het ruime veld, dat in dit tijdvak voor den jeugdigen Ingenieur open lag. Immers waren de werken van het Groot Noord-Hollandsch Kanaal, van het Nieuwe Diep en zoovele andere in vollen gang.

VAN DER KUN werd reeds dadelijk met de uitvoering van verschillende commissiën belast, terwijl hem in 1821 meer bijzonder het doen der opnemingen werd opgedragen tot verbetering van den vaarweg van Amsterdam langs Weesp en Utrecht tot Vreeswijk.

In 1822 benoemd tot élève-aspirant van den Waterstaat, werd hij toegevoegd aan den waarnemend-Hoofd-Ingenieur in

---

*) Notulen der vergadering van het Koninklijk Instituut van Ingenieurs, op Dingsdag 9 Februarij 1864, bladz. 70.

de provincie Utrecht, en als zoodanig belast met de Ingenieursdienst in dat gewest, ook wat aanging de werken tot verbetering van de Keulsche vaart.

Hij werd in September 1823 bevorderd tot Aspirant-Ingenieur, en in 1825 tot Ingenieur der 2de klasse.

In de laatste betrekking ontving hij zijne bestemming naar de provincie Westvlaanderen, alwaar hij als Rijks-Ingenieur werkzaam was onder den Hoofd-Ingenieur DE BROCK, en waar hij met zijn broeder, den overleden Hoofd-Ingenieur M. H. CONRAD, die steeds tot zijne intiemste vrienden behoorde, een werkzaam aandeel had aan de havenwerken van Ostende. Hij bleef daar totdat de staatkundige gebeurtenissen van 1830 hem noodzaakten naar Holland terug te keeren.

De Hoofd-Ingenieur DE BROCK schatte hem hoog, zooals dat, volgens het door den Heer EYSSELL bij het Koninklijk Instituut van Ingenieurs uitgegeven levensbericht, uit de steeds aangehoudene briefwisseling met dien Hoofd-Ingenieur, ook na de afscheiding van België, gebleken is, waarin de uitstekende verdiensten van VAN DER KUN volmondig erkend worden, en de loopbaan als 't ware voorspeld werd, waarop die verdiensten hem uitzigt gaven.

Na de afscheiding van België was eene reorganisatie van het corps Ingenieurs van den Waterstaat voor de tot het Koninkrijk der Nederlanden behorende provinciën noodzakelijk geworden, en VAN DER KUN werd in Maart 1831 toegevoegd aan den Hoofd-Ingenieur B. H. GOUDRIAAN, den zoon van den Inspecteur-Generaal A. F. GOUDRIAAN. De Hoofd-Ingenieur B. H. GOUDRIAAN was te 's Gravenhage belast met de algemeene dienst van den Waterstaat, waarbij VAN DER KUN hem ter zijde stond. Hij verkreeg ten gevolge daarvan een werkzaam deel aan de invoering van een algemeen stelsel van peilschalen langs de hoofdrievieren, en aan de opmetingen en triangulatiën voor de algemeene kaart der hoofdrievieren. B. H. GOUDRIAAN overleed in 1842, en VAN DER KUN geraakte in de gelegenheid dit nuttige werk met kracht voort te zetten.

De registers, bevattende de beschrijving der peilschalen en verkenmerken langs de hoofdrievieren, een arbeid van aanzienlijken

omvang, waarbij groote naauwkeurigheid en taai geduld noodig waren, die de ware keunis van den toestand onzer rivieren in zoo groote mate bevorderd heeft, en onmisbaar kan genoemd worden, waren grootendeels zijn werk. De eerste registers werden in 1849, en het laatste of X^{de} werd in 1858 uitgegeven. Voegt men daarbij het tienjarig overzicht der waargenomen waterhoogten, onder zijne leiding opgemaakt; de menigte tabellen en omschrijvingen der rivierwerken, en vooral de uitnemende algemeene rivierkaart, die door zijne zorgen werden uitgegeven, dan moet men zeggen dat dit tijdvak van zijn leven den Waterstaat met onschatbare gedenkteekenen van zijn vlijt, ijver en naauwkeurigheid verrijkt heeft, die in het belang der rivieren dagelijks geraadpleegd kunnen worden.

Het maken van eene algemeene rivierkaart was een veel omvattende arbeid, die in 1830 aangevangen, voornamelijk onder de leiding van VAN DER KUN in 1860 werd ten einde gebracht. De minuutbladen werden op de schaal van 1 à 5000, en de kopijen op de schaal van 1 à 10000 vervaardigd. Zij bestaat uit zes seriën:

- 1° serie: De Rijn, Waal en Merwede, Oude en Nieuwe Maas en Dordsche Kil in 22 bladen.
- 2° serie: De Neder-Rijn en Lek, Nieuwe Maas en Noord in 22 bladen.
- 3° serie: De Geldersche IJssel in 22 bladen.
- 4° serie: De Boven-Maas in 34 bladen.
- 5° serie: De Nieuwe Merwede en de Werkendamsche Killen in 9 bladen.
- 6° serie: De Hollandsche IJssel in 3 bladen.

De uitgave van deze uitmuntende kaarten was eene onmisbare bijdrage tot de betere kennis onzer rivieren, en een eerste stap die tot hare verbetering leiden kon.

Voor de verbetering onzer rivieren, komt VAN DER KUN en zijnen toenmaligen ambtgenoot FERRAND de eer toe, dat men, door hunne heldere inzigten geleid, eindelijk tot een systema gekomen is, dat door eenvoudigheid uitmunt, door de wijze van uitvoering bereikbaar is, en zoo als het thans steeds gevolgd

wordt, langzamerhand tot eene zekere uitkomst leiden moet.

„Jaren lang” (zoo leest men in het Rapport der Inspecteurs van den Waterstaat van 27 September 1861, bl. 6) „waren „de Nederlandsche rivieren aan regeringloosheid en aan ver- „warring ter prooi gelaten, totdat CHRISTIAAN BRUNINGS, met „de hem eigene duidelijkheid, de juiste oorzaak van het kwaad „aanwees. BRUNINGS stelde, dat men het groote oogmerk eener „algemeene verbetering der rivieren zooveel doenlijk kon be- „reiken :

1°. „ Door eene beter geregelde en meer evenredige water- „verdeeling tusschen de riviertakken.

2°. „ Door eene opvolgende en aaneengeschakelde verbetering „der bedorven riviertakken op de IJssel, Neder-Rijn, Lek, „Waal, Maas en Merwede.”

Het zijn vooral deze beginselen van den grooten BRUNINGS, die door VAN DER KUN en FERRAND bij het in werking brengen van het systema van waterverdeeling en normalisering der rivieren steeds zijn gehuldigd. Sedert den dood van BRUNINGS en van mijnen hooggeschatten vader, was men meermalen van die beginselen afgeweken. De noodlottige gebeurtenissen van 1809 deden op nieuw de aandacht op de rivierverbeteringen vestigen. Belangrijke geschriften en ontwerpen waren daarvan het gevolg, doch de politieke gebeurtenissen deden ze uit het oog verliezen, totdat de overstromingen van 1820 de algemeene aandacht op de rivieren terugbragt. De rapporten der riviercommissiën van 1821 en van 1828, waarbij de ontwerpen van GOUDRIAAN, KRAYENHOFF, BLANKEN, WIEBEKING, LUITJES en anderen beoordeeld werden, en waarbij eigene voorstellen gedaan werden, waren daarvan het gevolg. Deze rapporten spreidden wel een ongemeen licht over den geheelen toestand, maar het bleef bij slechts gedeeltelijke uitvoeringen en vooral bij veel twistgeschrijf, totdat eindelijk het rapport der Inspecteurs VAN DER KUN en FERRAND van 18 Januarij 1850 een tijdperk van handelen opende voor de verbetering der rivieren, dat den grond legde tot het eenvoudige stelsel van normalisering en afscheiding der riviertakken, dat sinds dien tijd wordt gevolgd, en alleen in staat is de Nederlandsche rivieren in den gewenschten

staat te brengen. Zij meenden dat men steeds te veel naar gedwongen zijdelingsche middelen had omgezien, en te weinig getracht had de stroombanen zelve te verbeteren, en zij achtten het daarom raadzaam, het regelmatig maken der rivieren krachtig te bevorderen. Daartoe behooren :

- a. Het handhaven of verbeteren van de goede waterverdeling tusschen de verschillende riviertakken.
- b. Het opheffen van bestaande gemeenschap tusschen deze takken, daar, waar geene andere overwegende belangen zulks onraadzaam maken.
- c. Het verbeteren der stroomen bij het naderen van de zee, opdat door eenen krachtigen in- en uitloop van vloed en eb, de riviermonden, zoover landwaarts in als mogelijk, beter diep gehouden worden *).

Dit zijn de grondtrekken van het systema, dat door de Inspecteurs VAN DER KUN en FERRAND nog te regter tijd werd aangegeven, en sedert 1850 door het algemeen bestuur werd aangenomen en jaarlijks doorgezet. Daardoor brak een tijd van handelen aan, waardoor onze rivieren reeds aanmerkelijk verbeterd zijn, en jaarlijks verbeteren naar gelang der gelden die daaraan kunnen worden besteed. Blijft men dit systema getrouw, de gewenschte uitslag zal niet achterblijven, en men zal dien uitslag eenmaal aan de juiste inzigten van VAN DER KUN en FERRAND verschuldigd zijn.

In 1847 had ik het denkbeeld geopperd van de oprigting hier te lande van een Instituut van Ingenieurs, zoo als de Institution of Civil Engineers in Engeland, waarvan men verscheidene jaren de goede uitwerking had gezien. Dit denkbeeld vond dadelijk bijval bij VAN DER KUN, en hij vereenigde zich zonder aarzelen met SIMONS (den tegenwoordigen Voorzitter onzer Akademie) en met mij, om die oprigting te bevorderen.

Hoe die stichting gelukt is, hoe zij zich uit niets heeft opgeheven, steeds in bloei is toegenomen, rijke vruchten oplevert en haar standpunt op het gebied der wetenschappen hand-

---

*) Rapport der drie Inspecteurs van den Waterstaat van 27 September 1861.
JAARBOEK 1864.

haaft, behoef ik hier niet te zeggen; het is mij eene groote voldoening, dit doel voornamelijk door de medewerking van mannen als SIMONS en VAN DER KUN te hebben mogen bereiken.

Veel, zeer veel heeft VAN DER KUN ook toegebracht, tot de ontwikkeling der spoorwegen hier te lande, die men zonderling genoeg in de eerste tijden als nutteloos en onnoodig beschouwde. Er behoorde te dier tijd moed toe (Steller dezès heeft het zelf in hooge mate ondervonden, verbazende voorbeelden zou hij er van kunnen opgeven), om den tegenstand onzer natie tegen de spoorwegen te overwinnen, en zich niet te laten ontmoedigen door de zonderlinge redeneringen, die men niet dan door schouderophalen kon beantwoorden, en die men toen tot zelfs in 's lands vergaderzaal tegen de spoorwegen hoorde opwerpen.

In 1831 maakten de bemoeijenissen der spoorwegen onder GOUDBLAAN een deel uit van den werkkring van VAN DER KUN. Koning WILLEM I zag na de feitelijke afscheiding van België het groote belang der spoorwegen voor Nederland in, en vestigde er de aandacht zijner Ministers op. De Kolonel W. A. BAKE vormde in 1832 het eerste plan tot het aanleggen van eenen spoorweg van Amsterdam naar Keulen. VAN DER KUN onderzocht dat plan, en leverde in hetzelfde jaar een ontwerp, waarvan de uitvoering, zoo als bekend is, achterwege moest blijven, hoe ook door beterziende mannen ondersteund.

Koning WILLEM I deed in 1836 het denkbeeld herleven, dat door het gevoelen eener Staatscommissie, waarvan FALCK Voorzitter was, ondersteund werd, waardoor dan ook in het zittingjaar van 1837—1838 van de Tweede Kamer der Staten-Generaal een wetsontwerp tot den aanleg van eenen spoorweg van Amsterdam naar Arnhem werd aangeboden. Het lot van dat wetsontwerp is bekend. Het werd met eene groote meerderheid verworpen; het heeft zijn eigenaartige zijde de toen tegen de spoorwegen in de Kamer ingebragte bezwaren in den tegenwoordigen tijd te herlezen.

Koning WILLEM I zag echter met een helderder blik in de toekomst. Hij nam nu zelf het initiatief, en vaardigde het

Koninklijk besluit uit van 30 April 1838, waarbij onder zijne persoonlijke gerantie het aanleggen van den Rijnspoorweg onder het bestuur van Binnenlandsche Zaken werd vastgesteld.

VAN DER KUN verkreeg daarbij een uitgebreiden werkkring. Hij was in 1835 tot Ingenieur 1ste klasse bevorderd en in 1837 weder bij de algemeene dienst van den Waterstaat geplaatst, in welke betrekking hem onder den Hoofd-Ingenieur B. H. GOUDRIAAN meer bijzonder de werken van den Rijnspoorweg opgedragen werden. Na den dood van GOUDRIAAN, die in 1842 voorviel, bleef VAN DER KUN geheel met de algemeene dienst van den Waterstaat belast, terwijl hem tevens de uitvoering van den Rijnspoorweg bleef toevertrouwd.

In 1842 werd de spoorweg van Amsterdam tot Utrecht en in 1845 van Utrecht tot Arnhem onder zijn beheer geopend. De Koning vereerde VAN DER KUN bij die gelegenheid met het ridderkruis van den Nederlandschen Leeuw *). Hoe voortreffelijk die arbeid aan zijn doel beantwoordde, is in latere jaren voldoende gebleken.

In 1845 werd de Rijnspoorweg tegen het gevoelen aan van VAN DER KUN en vele anderen, waartoe ook Steller dezes behoorde, aan eene Maatschappij overgedragen. VAN DER KUN werd toen van het beheer ontheven, en tot 's Konings Commissaris bij de nieuwe Maatschappij benoemt, blijvende hij daardoor tevens belast met het toezigt over de uitvoering der werken van aanleg en exploitatie van den weg.

Hij werd vervolgens met een onderzoek belast ter voorbereiding van den aan te leggen spoorweg van Maastricht naar Aken, in welke onderneming hij later als 's Konings Commissaris betrokken was, en voor de aansluiting der Nederlandsche spoorwegen met het buitenland, waartoe hem meermalen zendingen naar Berlijn, Hannover en Brussel werden opgedragen.

Behalve zijne bemoeijingen in verschillende te dier tijd gevraagde concessiën, die echter tot weinig goede uitkomst leid-

---

*) Later werd hij Commandeur, zoowel van deze orde als van die van LEOPOLD, voorts nog Ridder met de Ster van de Eikenkroon en van den Rooden Adelaar van Pruisen.

den, kon VAN DER KUN zich nu weêr meer wijden aan het belang van vele Waterstaatswerken, daar hij in 1849, bij de aftreding van den Inspecteur GOEKOOP, benoemd werd tot Inspecteur van den Waterstaat in de 2de inspectie, tevens belast met de algemeene dienst. De Heer FERRAND werd gelijktijdig benoemd tot Inspecteur van den Waterstaat in de 1ste inspectie.

Van dit tijdperk dagteekent het uitmuntend rapport, waarvan hiervoor gesproken is, waarmede een systema is aangenomen geworden, waardoor de verbetering onzer rivieren tot eene zekerheid geworden is. Om de overtuiging daarvan te hebben, sla men slechts de verslagen op die jaarlijks door het Departement van Binnenlandsche Zaken worden uitgegeven.

VAN DER KUN trok zich met mij en den Ingenieur WENCKEBACH de invoering der telegrafie in Nederland meer bijzonder aan.

De toenmalige Minister vormde ons met den Referendaris STARING tot eene Commissie, bijgestaan door den Ingenieur WENCKEBACH, en weldra hadden wij het genoeg, dat aan onze stemmen gehoor gegeven werd, waardoor ons Vaderland spoedig met telegraaflijnen overdekt werd, waarvan de uitbreiding nog dagelijks voortgaat.

De verdiensten van VAN DER KUN, van 1856 tot 1863 in de oplossing der Maaskwestie, zal ik hier niet opsommen. Ze zijn elders breedvoerig aangetoond. Het is bekend dat de door hem en den Baron GERICKE VAN HERWIJNEN en Jhr. Mr. GEVERS DEIJNOOT 21 September 1861 te Brussel gesloten overeenkomst niet werd goedgekeurd, maar door het tractaat van April 1863 werd gevolgd. Het is te bezien, welke der beide overeenkomsten als het voordeeligste voor Nederland beschouwd moet worden.

In het jaar 1856 kreeg VAN DER KUN de toezegging, en in 1857 werd hij finaal benoemd tot Hoofd-Inspecteur van den Waterstaat, een titel te dier tijd om onbekende redenen nieuw uitgevonden, maar gelijkstaande in functie en tractement met de betrekking van Inspecteur-Generaal, gelijk die ten allen tijde was genoemd geweest, waardoor hij zich in alle geval aan het

hoofd van het corps Ingenieurs van den Waterstaat geplaatst zag. In deze betrekking stond hij de verschillende Ministers ter zijde, en getuigen zijne bij het Departement van Binnenlandsche Zaken berustende geschriften meestal van zijne heldere inzichten en zijn ongemeene vlijt en werkzaamheid.

De Wet van 18 Augustus 1860 bepaalde de uitvoering der spoorwegen voor rekening van den Staat. VAN DER KUN werd toen met twee andere leden benoemd in de Commissie van beheer over de Staatspoorwegen, waarin hij een bedrijvig deel nam.

De werking dezer Commissie scheen met de inzichten der Regering niet overeen te komen; in het voorjaar van 1863 verzocht VAN DER KUN daarvan ontslagen te worden, hetgeen hem dan ook werd toegezegd, waardoor zijn werkring zich weder geheel tot dien van Hoofd-Inspecteur van den Waterstaat bepalen kon.

Afzonderlijk heeft VAN DER KUN geene andere werken uitgegeven, dan de verschillende rapporten, die òf met zijnen naam alleen òf gezamenlijk met die zijner ambtgenooten door den Staat openbaar werden gemaakt, maar zoo men slechts de voornaamste rapporten, memoriën en adviezen van zijne hand, aan het Departement van Binnenlandsche Zaken voorhanden, verzameld uitgaf, zouden ze menig boekdeel vullen, die den vruchtbaarsten schrijver en uitgever verbaasd zouden doen staan; hij muntte daarbij uit in vlugheid van arbeid en eene helderheid van doorzicht, die hetgeen uit zijne pen vloeide met genoegen deed lezen.

De haven van Scheveningen was eene van de laatste zaken waarmede VAN DER KUN zich bezig hield, hij had daarvoor met den Hoofd-Ingenieur BEIJERINCK eene reis gedaan naar de Fransche en Belgische zeehavens, en daarvan een hoogst belangrijk rapport aan den Minister ingediend, dat ik hoop dat openbaar mag worden gemaakt *).

Op den 23sten April 1847 werd VAN DER KUN benoemd

---

*) Vóór het afdrukken dezes is reeds die hoop verwezenlijkt geworden.

tot Lid der Eerste Klasse van het Kon. Nederlandsch Instituut van Wetenschappen, Letterkunde en Schoone Kunsten, en bij het veranderen dezer instelling in die der tegenwoordige Koninklijke Akademie van Wetenschappen, tot Lid van het nieuwe Ligchaam. In deze betrekking nam hij deel aan de werkzaamheden van onderscheiden Commissiën en schonk zijne voorlichting en raad zoo dikwijls die van zijne uitgebreide kennis gevraagd werden. Van den man, die zulk een werkdadig leven leidde, konde de geleerde instelling geen bespiegelingen verwachten of breedvoerige vertoogen, om in hare werken op te nemen. Maar hij was haar, wat zij van hem mogt wenschen, een waardig vertegenwoordiger van toegepaste wetenschap, een veilige gids, wanneer ook zij geroepen werd tot behartiging der stoffelijke belangen van het Vaderland, waaraan hij zich geheel gewijd had.

In den winter van 1864 was VAN DER KUN te 's Hage, toen het dijkleger bij ijsgang betrokken werd. Ik bevond mij te Gorinchem, en was met hem in bijna dagelijksche brief- en telegramwisseling, zoodat wij op den dag van zijnen dood, dien niemand konde vermoeden, nog zeer opgeruimde brieven gewisseld hebben.

Hij mogt het nog beleven, dat het ijs op de Nieuwe Merwede het eerst van al, en vóór dat van den ouden riviertak, opruimde, en het was hem voorzeker eene aangename verrassing, toen ik hem even als aan den Minister seinde: „de Nieuwe Merwede triomfeert.”

Onverwachts ontvingen wij te Gorinchem het per telegraaf overgebrachte berigt, dat VAN DER KUN, zonder eenige voorafgegane ongesteldheid door eene beroerte getroffen, in den avond van den 26sten Januarij overleden was. Onvoorbereid stonden zijne ontroostbare weduwe en kinderen *) bij het verlaten omhul-

---

*) VAN DER KUN was in 1838 in den echt getreden met JEANNE CAROLINE NIERSTRASZ, dochter van wijlen den Heer NIERSTRASZ, in leven Burgemeester van Maasricht, aldaar in hoogen ouderdom overleden. Uit dit huwelijk, dat tot de hoogst gelukkige mogt gerekend worden, blijven vier dochters achter en één zoon, geplaatst bij de exploitatie der Staatsspoorwegen.

sel. Zonder strijd was hij van het leven in den dood overgegaan; kalme rust lag op het open gelaat; hij was ingeslapen tot een beter leven!

Dat hij zelf zoo plotseling een afsterven geenszins verwacht had, is mij later gebleken, toen ik bij de overname van zijne dienst, het opstel van een rapport in handen kreeg, waaraan hij op den dag van zijn verscheiden nog gewerkt had, doch welken arbeid hij gestaakt had om zich ter rust te begeven; het was intusschen nog met zijne gewone helderheid opgesteld, zoodat ik zijne taak opnemende, die slechts met eenige woorden behoefde te eindigen met de inleiding: „Ik neem de pen op, waar hij die voor altijd heeft nedergelegd.”

VAN DER KUN werd op den 30sten Januarij 1864 te 'sGravenhage op het R. C. kerkhof begraven; eene talrijke schare van vrienden en vereerders waren daarbij tegenwoordig; twee zijner vrienden, de Generaal VAN MEURS en de Hoofd-Ingenieur FIJNJE JR. spraken aan zijn graf eenige treffende en voor ons onvergetelijke woorden.

Hoe weinig heb ik zijne verdiensten naar waarde doen uitkomen! Het Vaderland beseft zijn verlies: maar wie schetst zijne beminnelijke eigenschappen als echtgenoot, vader, vriend!

Weemoedig en bedrukt staren velen hem na! Zacht ruste hij van zijnen arbeid!